

TELEPÜLÉSNEVEK TÖRTÉNETE A ZALAEGRSZEGI KISTÉRSÉGBEN

ALIBÁNFA:

Első említése a falunak 1414-ből származik: „Possessio Olywanchfalwa”. A XIII-XIV. századi magyar-francia kapcsolatok hatásaként az Olivant személynév adja a későbbi Alibánfa első tagját, utalva egykori földbirtokosára.

ALSÓNEMESAPÁTI:

A település eredetét nem ismerjük pontosan, ugyanis nem volt apátsági birtok, mely a falu nevéből evidens lenne. A nemes jelző lakóinak társadalmi helyzetére utal.

Első hiteles adatunk az Apáti névről egy 1370-ből való adománylevél, mely arról szól, hogy: „vasvári káptalan előtt Apáthi Orohman fia Péter, Nővérét Apáthi Miklóshoz férjhez adja és vele kiházasításul a Peleske vize mellett egy rétet és hat hold földet ad. Dátum: 1370. január 25.”

Felsőapáti Nemesapáti néven is ismert volt; ugyanakkor hívták Hegyfalunak. Középapáti említik „Tutorszeg”-nek, míg Alsóapáti „Istvánszeg”-nek is.

Mivel a középkori források csak nagyon ritkán különböztették meg egymástól a településrészeket, birokosaik is ugyanazok a családok voltak, ezért a rendelkezésre álló viszonylag bőséges iratanyag zöméről nem lehet eldönteni, hogy a mai Alsónemesapátira vagy Nemesapátira vonatkozik-e.

BABOSDÖBRÉTE:

A szláv bob = bab községből -s képzővel alkotott személynév került előtagként az eredetileg Döbrete helynév elé, amely a szláv Debreta személynévnek az orrhang nélküli átvétele. Eszerint a XI. század utáni átvétel.

BAGOD:

A település neve legkorábban 1247 -ből származó feljegyzésben szerepel Wythenyed néven. Bagod neve a Bog kezdetű szláv eredetű férfinév volt "parancsnok, úr, vezér" jelentésű. Ehhez járult a "d" kicsinyítő, illetve becézőnév képző.

A XIV. század elején két Bagodról olvashatunk a levéltári adatokban. Alsó-Bagodról és Felső-Bagodról. Alsó-Bagodot megkülönböztetésül Egyházásbagodnak is nevezik.

BAK:

A település említése 1353-ban Bok. Magyar helységnév, puszta személynévből keletkezett.

BAKTÜTTÖS:

A falu neve 1353-ban Teuteus, majd 1880-ban Bak-Tüttös. A Bak-előtag arra utal, hogy Bak település közelében helyezkedik el.

BECSVÖLGYE:

Becsvölgyét 1200 körül említik először az okiratok, nevének első fele személynév, mely Bych, Bics, Böcs, Bécs alakban is előfordul. Az egyes nemesi családok birtokuk testén építettek maguknak lakást, így alakultak ki az egyes "szeg" községek. A "szeg" helyet, területet jelent, hasonló értelemben használták, mint a vég szót.

BOCFÖLDE:

A település nevét 1247-ben Buchfeldenként említik először, Possessio Buchfeldenként a Hahóti család ősi birtoka volt 1402-ig. Feltehetőleg német eredetű a település neve, mely két tagból áll. A „Buch” szó a német Buche szóra vezethető vissza, melynek jelentése bükk, valószínűsíthető települést körülvevő erdők miatt. A „Felden” tag pedig a német Feld szóra, melynek jelentése föld, ebből alakult ki a földje kifejezés.

BONCODFÖLDE:

1531-ből származó irat szerint Bonczodffeldeu a Kawas-i plébánosé.

BÖDE:

1407-ben található először feljegyzés a faluról BEDE néven említik. A név eredete az ősi magyar Bed személynév.

CSATÁR:

Zala megye legősibb települése. A Csatár név a XI. –XII. sz-i magyar fejedelmi hercegi királyi szolgáló népekre a pajzsgyártókra és fegyverkészítőkre utal. Első okirati említése Chatary néven 1141 tájáról való.

CSONKAHEGYHÁT:

Csonka-hegy földrajzi névként egy domb neveként szerepel egy kb. 250 évvel korábbi katonai térképen. A település nevének eredete ide vezethető vissza

CSÖDE:

A település első említése 1342-től Chede néven. Majd ebből alakult a Csöde.

DOBRONHEGY:

1271-ben Dabrua, Dabron néven fordul elő. Dobronhegyet oklevél először 1863-ban említi. Neve valószínűleg szláv eredetű személynévből keletkezett magyar névadással. A "hegy" utótag a dombos, szőlőhegyes vidékkel kapcsolatos.

EGERVÁR:

Egervár nevét a mocsaras környezetében gyakori égerfából és a XIII. században már létező várának a településnévben történő megjelenítéséből származtatják.

GELLÉNHÁZA:

Régészeti leletek arról tanúskodnak, hogy a mai Gellénháza területén már a késő bronzkorban is éltek emberek, akik halászó-vadászó életmódot folytattak. Írásos források azonban csak 1490-ben említik először a falu nevét, ami szabad nemesi községként élte akkoriban mindennapjait. A mára már teljesen összeépült település ekkor még két részből állt: a felső résztől kissé távolabb eső Kisbudából és a falu régi központját alkotó Gellénházából (a mai település alsó része), ami a régi időktől itt lakó Gellén családról kapta a nevét.

GOMBOSSZEG:

Nevét valószínűleg első birtokosáról a Gombos családról kapta. A mai elnevezést 1799-től használják rendszeresen.

GÓSFA:

Gósfai község Zala megye északi határán a 74.sz.fk.út mellett helyezkedik el.

GYŰRŰS:

az oklevelekben 1292-ben szerepel először Dyrus néven.

HAGYÁROSBÖRÖND:

Hagyárosbörönd néven ez a község 1942 óta létezik. Korábban egymás közelében, de két külön létező község volt Hagyáros és Börönd néven. Az elnevezések eredete nem ismert. Vannak elméletek, miszerint a két szó magyar, a hagyáros a hangyásos azaz hangyás, és a Börönd, Berend, Berény személynév vagy törzsnévből származik.

HOTTÓ:

Holtou vízteleenné vált tó

IBORFIA:

Valószínűleg első említése 1237 Iborliskó néven ismert, még 1513-ban is ezen a néven található. 1752-ben Iborliskó néven ismert, 7 nemes család tartózkodott itt. Ebben az évben már Iborfia néven is megjelent. Eredetileg Nagylyszkó, Kislyszkó, Iborlyszkó néven található.

KÁVÁS:

A falu keletkezési időpontja nem határozható meg egyértelműen. Első okleveles említése 1330-ban Kawas néven található. A fában és vízben gazdag völgyzug kedvező feltételeket kínálhatott az első telepéseknek. Az első házakat a mai községi kút környékén építhették. "Az állatok védelmére a jóvízű kutat magas kávéval vették körü. Feltehetően erről a jellegzetes kávas kútról nevezhették az itt lakókat kávasiaknak" (Borbás György Borona építkezés emlékei Kávas községben. Kézirat). A település 1351-ben a Kapornaki apátság tulajdonában volt. 1366-ban a Salomvári család Kiskavas-birtok tulajdonaként szerepelt. 1354-ben a V. László adományaként a Kawassy család kap tulajdonrészeket.

KEMENDOLLÁR:

A XIX. század közepéig 2 faluból állt. Kemend és Ollár településből. Kemendi részen állt a Kemendi vár. A vár egykori tulajdonosa, a Németújvári család itt élő tagjai vették fel a „Kemend” előnevet. Ollár neve valószínűleg a francia „Aulard” személynévből származik. Az 1860-as években egyesült a két község Kemendollár néven.

KEMÉNFA:

Írásos említése 1371-ben Kemenfaua, 1773-ban Keménfa. Kemény családok közti birtokvita alapján feltételezhető, hogy a falu a Kemény családról kapta a nevét.

KISBUCSA:

Bwuchát, Buchat Buc-ot, Bochat először 1268-ben említik az oklevelek. A falu nevének eredete az egyik forrás szerint a Bucsa patak. Más elképzelés szerint bolgár-szláv eredetű, amely a Buda névvel van összefüggésben. Fuxhoffer bencés atya, aki nagy műgonddal gyűjtötte a megszűnt kolostorok történetét úgy vélte – török nyelvtudása alapján –, hogy a Bucha, Buca nem más, mint egy őshonos szavunk, csak azt mi „Bükk”-nek ejtjük.

KISKUTAS:

Kutas nevének első írásos említése ebből a korból származik, és a birtokadományozással függ össze. 1211-ben II. Endre királyunk Fábiánnak és Vincének adja a Gébárt várföldet, mely összefüggött nyugat és észak felől az ő Kutas és Lovászi nevű ősi földjeikkel.

KISPÁLI:

1848 előtt úrbéres község volt, s azt követően is főként mezőgazdaságból élt. A múltat a ma Művelődési Házként működő, egykor a Stefler család birtokában lévő kastély. Az infrastruktúra a 70-es években épült ki: összekötőutak épültek, ivóvízhálózat és kábeltelevíziós rendszer jelent meg. Ma már teljes a infrastruktúra.

KUSTÁNSZEG:

Önálló településként először 1542-ben említik Kustánosháza néven utalva a falu egyik jelentős nemesi családjára, a Kustánokra. 1549-ben Kustáton Pál és Ambrust említi az összeírási lajstrom. Ezt követően már a Kustáton név Kustánra rövidül, a továbbiakban már így szerepel az adóösszeírásokban. Kustánszeg név 1769 óta használatos

LAKHEGY:

1334-ben említenek egy falut a Saar folyó (Sárvíz) völgyében Egervártól északra: "Villa inferior Lack ante Egerwar" (azaz Egervár előtti Alsólak), 1351-ben a név ismét felbukkan "in possessione Lak" formában, majd 1361ben "Villa Alsólack", 1404-ben "Lak" megfogalmazásban. 1357-ben írtak egy birtokról "in possessione Hegy" néven, ami 1481-re a "Heghfalw" településnéven bukkant fel ismét a forrásokban. Ezek minden bizonnyal a mai Lakhegy (ezen a néven 1758-ban említették először) részei.

LICKÓVADAMOS:

Liczkó már 1260-ban létezett. Különböző neveken szerepel, mint: Aqua Lysco, terra Lysco, Naglyzkow, Kyslyzko, Felselyzko és Iborlysko. 1338-ban a besenyői nemesek Nagy- Liszkó nevű birtokot Isabori Jánosnak engedték át. 1513-ban Nagy- Liczkót Várföldével fogják együtt. A hajdani Kyslycko ma egyszerűen csak határnév. Vadamos a Vadalmás név elferdítése. Lickó, Vadamos és Mukucsfalv falurészeket a Gellénházi-patak választja el egymástól. A két település nevéből mesterségesen alkotott helynév első tagja szláv eredetű. Lickóvadamos Lickó (Nagy- és Kis-) és Vadamos településekből 1898-ban lett egyesítve.

MILEJSZEG:

A település két faluból – Milejből és Rózsásszegből – egyesült 1950-ben. Mindkét településrész neve családnévre vezethető vissza. Milej személynévre már 1358-ból találhatunk írásos dokumentumokat. Rózsásszeg pedig a Rózsás ” – melyet már egy 1453-as okmány is említ - családnév és a szeg „a nagycsalád, had házcsoportja” főnévnek az összetétele.

NAGYKUTAS:

A falu neve magyar helységnév, amely bővizű kútra, forrásra utal. A névmagyarázat helyességét földrajzi tényezők is megerősítik: a dűlőnevekben napjainkig él a Pénzes-kút, Kalamár-kút név, melyek hajdan forrásokat jelöltek. A Szentmárton-patak forrása is községünkben található, amelyhez több kisebb forrás csatlakozik még mielőtt vize a Gébárti tóig elér. A Nagy- előnév megkülönbözteti Kiskutas településtől, bár közigazgatásilag évszázadokra visszamenőleg közös múlttal rendelkezünk.

NAGYLENGYEL:

Az első írásos emlék a településről 1178-ból maradt fenn, neve ekkor Lengel, ami személynévként a lengyel népnévből keletkezett. Az eddigi településkutatások alapján a 13. század előtt a terület a Lengyelieké volt. 1463-ban már Naghlengel-ként említik. Az 1700-as évektől használják Nagylengyel névként. / eleinte külön írva Nagy Lengyel /

NAGYPÁLI:

Neve fokozatosan alakult ki az évszázadok során. Valaha nemesi birtok volt a község, nevét 1371-ben *Pálik*ként említik. A helységnév a Pál keresztnév –i képzős származéka, jelentése „Pálé ez a föld „. A név sokáig változatlan, azonban a 15.század végén – 1482-ben már szerepelt egy iratban –a falutól egy km-re létrejön egy új község Kispáli, így az eredeti nagyobb helység egyes iratokban „Nagy” előtagot kapott. A korabeli iratokban különböző névváltozatokkal találkozhatunk a következő századokban. 1542-ben Paly-ként is. A 17. századi iratokban már gyakran láthatunk Nagh Paly, Nagypaly vagy Nagy Paly variációkat, bár megtalálhatók a korábbi elnevezések is. Az 1700-as évekből származik a névben ékezet. Az 1780-as évek környékén néhány dokumentumban Páli majorra keresztelték. A község mai nevéen, Nagypáli-ként 1742-ben bukkan fel először, véglegesen pedig 1925 után kezdik Nagypáliként emlegetni a falut.

NEMESAPÁTI:

Nemesapáti neve 1370-től ismert. Felsőapáti Nemesapáti néven is ismert volt; ugyanakkor hívták Nemesapátinak, valamint Egyházasapátinak, Hegyfalunak. Középapátit említik „Tutorszeg”-nek, míg Alsóapátit „Istvászeg”-nek is.

NEMESHETÉS:

Első írásbeli említése 1270-ből való. A település későbbi írásos említése 1335-ben: Hetés. 1336-ban: Hetys-t találunk. Magyar helységnév, amely a Hetes személynévből származik, ennek közszói jelentése "egyénilag termelő félszabad, aki a földesúrnak szokás szerint hetenként 3 napi robottal szolgált".

NÉMETFALU:

A falut [1266](#)-ban említik először, a neve német telepésekre utal.

ORMÁNDLAK:

Az 1260-ban fellelhető első említés szerint Vrmand (Wrmand). A falunév első része a török eredetű Orman személynév -d képzős alakja, a másik tag a lakott helyre, a településre utal. A középkorban többször Ormand et Leak alakban fordul elő, utalva a jobbágyi és földesúri területek elkülönültségére. Az Ormánd család mintegy háromszáz éven keresztül kizárólagosan birtokolta (1542-ben Ormandy István és Ormandy János neve szerepel).

OZMÁNBÜK:

A mai Ozmánbük kettő részből tevődik össze. A középkorban az egyik részét temploma miatt Egyházasbüknek, a másik részét Túlsó, majd a török hódoltság idején OSZMÁN Kanizsai bég nevét felvéve O(s)zmánbük néven jegyzik tovább.

PÁLFISZEG:

A falut [1751](#)-ben említik először. A település neve is a családi névből és a "nagy család házcsoportja" jelentésű szeg szóösszetételből származik. Pálfiszeg a Pálfy nemesi család ősi fészke. Egyrészt a régi Milley család örökösei bírták. A [XV. században](#) mind a két család itt lakott.

PETHŐHENYE:

A község említésével 1234-ben találkozunk először Hene néven. Az itt található völgyet Henyevölgynek nevezték. Legközelebb 1373-ban tűnik fel, s mint a Németújvári család birtoka Kemend vár tartozékát képezi. 1403-ban Zsigmond király a hűtlen Németújváriaktól elvette Kemend várát, s azt Pető Jánosnak és Tamásnak adta. Tehát Henye vármájával együtt a Pető család birtoka lett, s így kapta meg a két Henye közül az egyik a Petőhenye nevet.

PETRIKERESZTÚR:

Egy 1260-ból való okmány Terra de Peturnak, a későbbiek 1407-ben Pethry, Felső- Petri és Alsó - Petri néven említik. 1408-ban Kerezthur, 1497-ben Petthry Kereztur névvel jelölték a falut. A mai helységnév előtagja személynév, utótagja a település templomának titulusa.

PÓKASZEPETK:

Pókafa és Szepetk egyesüléséből született 1943-ban.

PUSZTAEDERICCS:

Első írásos említése 1214-ből Edelych néven található.

PUSZTASZENTLÁSZLÓ:

A legenda szerint a kunok küldözte László király a falu jelenlegi temetője helyén álló kolostorból vezető alagúton keresztül megszabadult üldözőitől. A kunok megtorlásként a kolostort lerombolták. Innen ered a puszta név. A seregét összeszedő, a kunok felett győzedelmeskedő, szentté avatott királyról kapta a Szentlászló nevet.

SALOMVÁR:

A település az Árpád-házi királyok alatt királyi birtok volt, így jutott a II. András király gyermekeit nevelő Salamon mester birtokába. 1213-ban a német uralom ellen fellázadó főurak a pilisi erdőben meggyilkolták Gertrúd királynét és német vendégei egy részét. A királyi gyermekeket, így elsősorban a trónörökös Béla herceget (későbbi IV. Béla királyunk) halálra keresték. Miska vasvári ispán és fia Salamon mester rejtették el a gyermeket. Ezért a tettéért kapta a Halicsi hadjáratból hazatérő II. Andrástól a nekünk oly kedves Salamonnak” nevezett Salamon mester 1213-ban Harkály falut, mely a mostani Salomvár határában volt. Salamon, vagy hasonló nevű fia építtetett a Zala folyó mentén várkastélyt, amelyről Salamonvárat, a későbbi Salamonvári családot is elnevezték.

SÁRHIDA:

"Johannen Lictum Fodor de Sarhyda" - így említik először Sárhidát az oklevelek 1382-ben arról tudósítva, hogy a településen Fodor Jánosnak volt birtoka. A község neve valószínűleg egy Sár (tulajdonképpen sárga, szőke) nevű személy birtokán épült Válicka-hídra utal. A másik feltételezés szerint a sárhidaiak Csátárba jártak templomba, s a sáros, mocsaras területen földhíd vezetett át.

SÖJTÖR:

Igen sokféleképpen rögzítették írásban az alapfalut jelölő szó hangalakját a XIII-XVIII. században, míg végül megcsontosodott mai formája. Írták Sehturnak, Sehtyrnek, Seythernek, Süttörnek, Sőtörnek, Solytérnek s még számtalan változatban. Feltehetően a sajtár szóból formálódott, ízesült mai alakjáig, annak az edénynek s megnevezésének korai emléknymát is megőrizve egyszersmind, amely a latin sextarius űrmérték – egy nagyobb űrmértékegység hatoda – nevéből alakult ki. Mégpedig ófelnémet közvetítéssel. Egy dömösi összeírásban (1138-ban) jegyzik fel a szót először Magyarországon egy bizonyos Schaeter (Séter) jobbágy nevéként. A személynév a „sajtáros” szóból – mint az edényt készítő megjelöléséből – hosszú használat után, a foglalkozásnév-képző elem lekopásával alakulhatott ki. Ebből pedig arra kell következtetnünk, hogy a sajtár szó és eszköz 1000 körül már bizonyosan létezett a

nyelvünkben. Ha így van, a falu születése és elnevezése időben egybeeshetett.

Hogy miért adták a falunak ezt a nevet? A hivatalos nyelvészeti álláspont szerint azért, mert sajtár alakú völgymélyedésben fekszik. Erős fantázia kell ahhoz, hogy ezt a hasonlatot a konkrét helyszíneken – akár Urbónaknál, akár a felső temetőnél, akár Berekfalunál – magunk is találónak lássuk. Ezért nem zárható ki, hogy a falunév ugyanúgy született meg, ahogy a dömösi jobbágy családjáé. Ehhez persze azt kell feltételeznünk: élt itt akkor valaki, aki nagyon fontos szerepet játszott a helyi világban, és ősei foglalkozása nyomán családját eredetileg Sajtárosnak, őt magát Sajtárnak hívták. Vagyis hogy Söjtör neve – mint oly sokszor megtörtént az Árpád-kori falvak esetében – személynévből keletkezett.

SZENTKOZMADOMBJA:

Az írott források szerint [Szent Kozma](#) és [Szent Domján](#) (Damián) orvos-ikerpárról kapta eredeti nevét, ez változott *Szentkozmadombja* elnevezésre. Egyes kutatók szerint már [1199](#)-ben említik. [1334](#)-ben "in villam Cosme et Damiani martirum" írnak róla az oklevelek, utalván Szent Kozma és Domján tiszteletére emelt templomra, mely a falu névadója. [1408](#)-ban már "Zentkcozmadamyan", s ez módosul úgy, hogy a "-damyan"-ból "dombja" lesz. [1786](#)-ban "Kozmadombja", [1877](#)-ben pedig "Szent-Kozmadombja" néven említik. Az oklevelek egy része a 15-16. században "Tharnaki Kozmadamjan" formában is előfordul, utalva a közeli [Tárnok](#) településre.

Szent Kozma és Szent Domján Zala megyében népszerű [szentek](#), több templom viseli nevüket.

TESKÁND:

TUSKEND török eredetű személynév, TUSQUAN-d képzővel, amelynek jelentése nyúl, vagy a szintén török eredetű TUSQUANDI személynévből. E török eredetű szónak a jelentése megbéklyózott.

TÓFEJ:

A helyiek szerint a község melletti rét egykor egy nagy tó volt, innen kapta a falu a nevét. A régi falu a kereszti dűlőben, a temető mellett volt. Ezt a templommal együtt a török elpusztította, a megmaradt lakosok a mai falu helyére húzódtak. A tó helyén is sokan elbújtak. A név eleje a "Tó" szavunk gyakori névelem volt régi nyelvünkben. Tófej nevében a másik tag fő szava a "kezdete, eleje" értelemben használatos. Későbbi okiratok eltérő írásmódot jegyeznek: például 1467-ből Eghazasthefeu et Kysthofew, 1513-ban Thoffey, majd a században Nemesthoffew és Eghazas Thofew létezik. Az "Egyházas" elnevezés arra utal, hogy temploma volt

VASBOLDOGASSZONY:

A település nevét templomának titulusról kapta. A templomot Szűz Mária tiszteletére (korábbi forrásokban Angyalos Boldogasszony, Nagyboldogasszony, Nagyasszony formában is szerepel) szentelték.

VASPÖR:

1342-ben „VOSPER”, 1440-ben „WASPER”, néven említik. A község első birtokosa a „Vasperi”, és a Telekesi családok.

VÖCKÖND:

Zala megye észak-nyugati részén a Zala folyó völgyében Zalaegerszegtől 15 km-re helyezkedik el.

Külterülete a Zala folyó jobb partjával szomszédos.

ZALABOLDOGFA:

A régi magyar nyelvben a boldog szavunk a szent szinonimája volt, míg az asszony szó

királynő értelemben volt használatos, amelyet Szűz Máriára vonatkoztattak. A hely tehát a Szűz Mária tiszteletére szentelt templomról kapta a nevét.

Ismert egy monda is arról, hogy a falu a nevét arról kaptam, hogy a tatárjárás idején IV. Béla rövid ideig itt tartózkodott. Egy vaddisznó vadászaton egy csonka fára menekült.

ZALACSÉB:

Első írásos feljegyzés 1246-ból maradt ránk. Rabinus nevű chebi (csébi) bajvívót szolgálataiért Csák zalai ispán a várjobbágyok közé emelte.

ZALAHÁSHÁGY:

Említése 1328-ban Hassagh, 1898-ban Zalaháshágy. Ahogy az Egregy égerfában, a Szilágy a szilfában, a Nyirád a nyírfában, ugyanúgy a Háságy, Hárshágy hársfában bővelkedő helyet jelölt a névadás idején. A hárs főnévhez járult a -gy képző. A Zala előtag nyilvánvalóan a megyére utal.

ZALAIŠTVÁND:

1346-ban Stephand alakban írták a nevét. 1880: Zalaistvánd. Az István személynév képzős származéka. A Zala- előtag megkülönböztető szerepű.

ZALALÖVŐ:

A honfoglalás idején a Zala folyó két partjára települt falu erősség volt, a nyugatról jövő német támadásokkal szemben. Egy XIII. Századi oklevél szerint, királyi nyilasok – nyíllövők – laktak itt. Feltehetően róluk nyerte a település a Lövő nevet.

ZALASZENTGYÖRGY:

A település a nevét a Zala folyóról és a templom védőszentjéről, Szent Györgyről kapta. A faluról az első írásos dokumentum 1326-ból való. Ez Rezneký birtokként említi, sőt a Zalán működő kétkerekű malomról is szól.

ZALASZENTIVÁN:

A falu nevét templomának védőszentjéről Keresztelő Szent Jánosról kapta a nevét. Az Iván alak valószínűleg, a latin Johannes személynévből hangtani változásokkal került a magyar nyelvbe, de az is elképzelhető, hogy átvétel a déli szláv nyelvekből.

ZALASZENTLŐRINC:

Nevét templomának névadójáról, Szent Lőrincről kapta. A Zala előtagot hivatalosan 1902-től viseli nevében, bár már korábban is megkülönböztetve más, azonos nevű településektől használták e jelzőt.

ZALATÁRNOK:

Zsigmond király korából ismert. Az első írásos oklevél alapján Tarnak néven jelölték. A települést 1266-ban Tarnuk, majd hat évszázaddal később Zala-Tárnok (1882) néven említik. Elnevezése az Árpád-kori fejedelmi/hercegi/királyi szolgálóképekre a tárnokokra utal.

Zala Megyei Levéltár Adatbázisában megtalálható a megye helytörténeti lexikona, melyben pontos és hiteles leírás található a települések eredetéről.

<http://www.zml.hu/adatbazisok/adatbazis.ph>